

Een wandeling met Frits van Bruggen,

lid hoofddirectie ANWB

Hij is voorbereid op de aangekondigde weersomstandigheden: "Ik heb een ANWB-paraplu bij me, we gaan een stevig stuk wandelen!", kondigt Frits van Bruggen, sinds twee maanden lid van de hoofddirectie van de ANWB, aan. En zo lopen we op een regenachtige middag in de Meijendelse duinen, zonder ANWB-paddestoelen als baken, en praten we over solidariteit, klantgerichtheid en de natuur...

Het is maandagmiddag en het regent. Gaan we echt wandelen? Hij heeft zich omgekleed en heeft er zin in: "Jazeker! Ik heb een plu bij me, ons kan niets gebeuren. Ik wandel al heel mijn leven en vind het heerlijk. Met mijn gezin wandelden we veel en met mijn vrouw Ellen wandel ik graag op zaterdag. Voor mijn 40^e verjaardag kreeg ik 'het Pieterpad' cadeau. Met het hele gezin hebben we er tien jaar over gedaan. En in 2006 wandelden wij de 6000 meter hoge Kilimanjaro nog op."

Heeft hij zijn gezin de liefde voor het wandelen bijgebracht? Lachend: "Nou, bij mijn kinderen staat wandelen nu geloof ik op de 461^e plaats. Als kind heb ik veel gehockeyd, mijn vader stimuleerde dat we zowel in het leven als in de sport het maximale uit onszelf haalden. Mijn moeder bracht ons de essentie van vriendschap en maatschappelijk besef bij. Dat was waardevol en ik ben sportief gebleven. Ik ski graag, ik wandel en loop regelmatig hard."

CV

Frits van Bruggen (1959) studeerde bedrijfseconomie in Groningen. Hij startte zijn loopbaan bij Unilever, om vervolgens in diverse functies binnen ING actief te zijn. Hij was onder meer directeur bij RVS, directeur Marketing & Sales en directeur Collectief Pensioen bij Nationale-Nederlanden. Hij is getrouwd en heeft drie uitwonende kinderen van 22, 20 en 18 jaar. Hij woont in Bussum.

Verandering

Tussen zijn drukke periode bij ING/Nationale-Nederlanden en zijn baan bij de ANWB heeft hij iets meer dan een jaar tijd voor andere dingen gehad. Heeft hij zich verveeld? Zonder nadenken: "Totaal niet. Ik heb de tijd genomen om te reizen, vrienden op te zoeken, tijd aan mijn familie te besteden en in een ander tempo te genieten van dingen. Mijn vrouw Ellen, die een eigen praktijk als tandarts heeft, zei op een bepaald moment: 'Nu is het wel mooi geweest, al die reizen, ga jij maar weer eens aan de slag.' En juist op dat moment vroeg Guido van Woerkom mij voor deze functie. En dan zit je direct in het werkritme. En het is geweldig leuk!"

Hoe houdt hij de balans tussen werken en privé? "Sinds mijn veertiende houd ik al lijstjes bij met mijn tijdsbesteding. Voor de lol, als gewoonte, maar inmiddels weet ik ook in te grijpen als het werk uit de hand loopt." Zijn eerste 45 werkdagen bij de ANWB zitten erop. Stel dat de ANWB een mens was, hoe zou hij deze mens dan typeren? Terwijl we het duin richting de zee opklimmen: "Als een zeer betrokken, klantgericht en gedreven mens. Als je naar de ontstaansgeschiedenis van de ANWB kijkt, zo'n 127 jaar geleden, is solidariteit (onder de destijds zeldzame fietser en later de autorijders) altijd de drijfveer geweest. Als vanzelf kwam daar op enig moment belangenbehartiging en de ontwikkeling van een assortiment van diensten en producten bij. En nog steeds draait alles om het ervoor zorgen dat onze leden met een gerust gevoel mobiel kunnen zijn. Door hulp langs de weg, door vakanties, door wandel-, fiets- en autokaarten en ook door het aanbieden van verzekeringen."

Merk

Daar zit natuurlijk ook een 'linking pin': hij is verantwoordelijk voor de verzekeringen bij de ANWB en bij de 100%-dochter Unigarant. Verzekeringen, een logisch product binnen het ANWB-aanbod? "Zeker. Ook hierbij speelt het er voor de leden zijn, naast solidariteit en het ontspannen onderweg zijn. De leden hebben auto's, caravans, fietsen, boten en motoren."

De klanttevredenheid bij de ANWB scoort over de gehele linie maar liefst 8,6. Niets meer aan doen? “Dat is ongelooflijk, daar heb ik in mijn tijd bij NN alleen van kunnen dromen. Ik snap het wel, de focus op de leden zit hier in de DNA bij de medewerkers en de ANWB is een beetje van iedere Nederlander: toen ik mijn vader vertelde dat ik bij de ANWB ging werken, vond hij dat prachtig.”

Zijn inmiddels 80-jarige vader was professor in Groningen en kwam niet uit het bedrijfsleven. Wilde hij zelf altijd de business in? “Ik wilde op mijn 12^e boswachter worden. Toen al zat de liefde voor de natuur en het buiten zijn er in. Toch besloot ik om bedrijfseconomie te gaan studeren in Groningen. Als student verdiende ik wat geld bij een assurantiëkantoor Haringa, maar ik begon mijn loopbaan bij de Interne Accountants Dienst van Unilever. Toen wilde ik graag ook een tijdje in Amerika werken. Bij Unilever was dat niet mogelijk. Bij mijn stagegever NN kon dat wel maar dan moest ik eerst een traineeship volgen. Kort daarna kon ik voor drie jaar naar de Verenigde Staten. Daarna heb ik ook mooie en uiteenlopende banen binnen ING kunnen doen. En dan nu bij de ANWB, waar we m.i. met heel mooie en maatschappelijk relevante zaken bezig zijn. Ik zie veel parallellen, maar ook grote verschillen. De leden staan hier veel centraler dan de polishouders bij de verzekeringsbranche.”

Hoe ziet zijn weekend eruit?

“Mijn weekend begint op vrijdagavond, het liefst met een uurtje hardlopen om aansluitend met vrienden lekker te eten. Op zaterdagochtend gaan mijn vrouw en ik graag wandelen of golfen.

De Wandeling is een rubriek waarin Monique de Vos in de buitenlucht een verfrissende ontmoeting heeft met smaakmakers uit de financiële dienstverlening, om zo meer te weten te komen over ‘de vent achter de tent’. Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search in Den Haag.

De kinderen zijn alle drie het huis uit, maar het komt voor dat mijn zoons – mijn dochter studeert in Amerika – opeens thuis komen eten. Ook de zondag probeer ik wat te golfen en ‘s middags bereid ik toch wel graag de werkweek voor.”

Heeft hij nog tijd om boeken te lezen?

Hij haalt een lijstje tevoorschijn: “Zeker, ik wist dat deze vraag zou komen, dus ik heb me goed voorbereid. Ik houd van uiteenlopende boeken en onderwerpen. Ik wist niets van opera en ben er veel over gaan lezen. Maar ik lees ook graag Stieg Larsson. En een heel bijzonder boek dat ik onlangs las, is ‘Verboden liefde’, een Turkse roman van Halid Ziya Usakligil, geschreven rond 1900. Een dun verhaal, maar omdat alles schitterend en in detail wordt beschreven, maakt dit het boek juist heel mooi en boeiend.”

Lekker eten

In het verhaal hoor ik geen kookhobby terugkomen? “Nee, ik ben geen hobbykok maar wel liefhebber. Ik houd van lekker eten, maar dan liever in een restaurant of bij anderen aanschuiven.” Stel dat ik voor hem zou koken – onwaarschijnlijk, gezien ook mijn gebrek aan affiniteit, maar toch... – waarmee doe ik hem een plezier? “Met goed, eenvoudig eten, geen verfijnde kunstjes, geen poespas. Een mooi maar niet te klein stuk vis of vlees. Ik geniet van een goed klaargemaakte tong, met een mooi glas Bourgogne erbij.” Dit gezegd hebbend besluiten we onze wandeling met een dorstlessend drankje. ■